

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **G. L.**, narozen dne X,
státní příslušník Gruzie,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. OAM-604/ZA-ZA11-ZA20-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce pochází z Gruzie, která je Českou

republikou zařazena na seznam bezpečných zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Dle shromážděných podkladů v Gruzii nedochází k pronásledování, mučení či jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalovaný uvedl, že Gruzie má jisté rezervy v dodržování některých základních práv (např. v oblasti násilí vůči LGBT komunitě) a je organizací Freedom House hodnocena jako částečně svobodná. Uvedl ale také, že v Gruzii neprobíhá ozbrojený konflikt, od konfliktu s Ruskem v roce 2008 je dodržováno příměří, ačkoliv situace bývá napjatá (např. posunutí hranice s Jižní Osetií). Většina země je pod dohledem demokratické a prozápadně orientované vlády. Žalovaný proto dospěl k závěru, že i v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že mu bylo ve vlasti vyhrožováno osobami blízkými regionálním politikům v Gori z důvodu protestů proti posunutí hranice s Jižní Osetií, kde měla jeho rodina pozemky. Žalovaný konstatoval, že žalobce nevyužil žádnou z forem právní ochrany dostupné v Gruzii a neobrátil se na příslušný státní orgán ani na ústřední vládu. Poslední oficiální protest ze žalobcovy strany proběhl v roce 2017, kdy byl naposledy ve vesnici A.. Žalovaný také nevyužil možnosti vnitřního přesídlení, neboť oblastní politici z Gori mají podle jeho názoru kontakty všude. K výhrůžkám ze strany Osetinců uvedl pouze jeden incident, nadto 10 let starý a v souvislosti s krádeží ovoce, nikoli jeho protestní činností. Žalobce se nepokusil vyhledat pomoc státních orgánů. Z podkladů neplyne, že ta by byla neúčinná. Z uvedených důvodů se mu nepodařilo prokázat, že by Gruzie v jeho případě nebyla bezpečnou zemí původu. Dále žalovaný poukázal na účelové jednání žalobce, který uvedl, že se v roce 2019 dobrovolně vrátil do vlasti ze Švédska. Následně tam odcestoval znovu. Nevěděl o možnosti podat druhou žádost o mezinárodní ochranu, proto odcestoval do České republiky, neboť zde může po 6 měsících pracovat. Zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu na území. Z uvedených důvodů žalovaný zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na to, že žalobce pochází z bezpečné země původu, v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu již neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody k udělení azylu dle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě uvedl, že domněnka stanovená v § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyvratitelná. V každém jednotlivém případě je tedy nutné zkoumat, zda je dotyčná země bezpečná i ve vztahu ke konkrétnímu žadateli. Žalovaný si v žalobcově případě neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, protože nezjistil skutkový stav způsobem, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný totiž nepracuje s téměř žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Zpráva, z níž žalovaný vyšel, odkazuje pouze na zcela obecné informace, které nikterak nesouvisí s příběhem žalobce a jeho důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu obav o svůj život ze strany soukromých osob, což může být relevantní minimálně ve vztahu k doplňkové ochraně (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014 – 34). Je tomu tak především tehdy, pokud orgány země původu nejsou schopny či ochotny poskytnout žadateli efektivní ochranu před takovým jednáním. Informace, z nichž žalovaný vyšel, se tak měly týkat primárně posouzení otázky dostupnosti efektivní ochrany v Gruzii. To v případě žalobce nebylo splněno, protože považuje rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nepovažuje žalobní body za důvodné. Uvedl, že v případě žalobce nezjistil, že by důvody k podání žádosti byly relevantní ve smyslu

zákonu o azylu, a jeho obavy z návratu považuje za neopodstatněné. Především zjistil, že Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečných zemí původu. Žalobci se nepodařilo prokázat, že v jeho případě by tento předpoklad neplatil. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, z nichž plyne, že se s žalobcem uplatněným důvodem pro žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany dostatečně vypořádal. Zopakoval, že žalobce se ani nepokusil kontaktovat příslušné státní orgány Gruzie, protože nelze dojít k závěru, že tyto nebyly schopny či ochotny mu pomoci. Žalovaný dále odkázal na zprávu o situaci v zemi původu, která podle něj vychází z dostatečného množství uznávaných, veřejně dostupných a důvěryhodných zdrojů. Navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.
6. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 7. 2019. Uvedl, že se narodil v T., je gruzínské národnosti, je schopen se dorozumět gruzínsky, dále trochu rusky, anglicky a švédsky. Je pravoslavného náboženství a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má tři nezletilé děti, které i s jejich matkou žijí v Gruzii. Posledním místem, kde v Gruzii bydlel, je vesnice S. v oblasti G.. Dříve pobýval ve Švédsku, kde požádal o mezinárodní ochranu a rok tam pracoval. V Gruzii dříve bydlel ve vesnici A., v domě své ženy, který jim věnovali prarodiče. Pozemek se však ocitl v okupační zóně, kde jim hrozilo nebezpečí jak ze strany Osetinců, tak Rusů. Když si na úřadech stěžovali, že jim byl odejmut dům i pozemek, poslali na ně nějaké sportovce, kteří je zbili. Pokud by nepřestali, podstrčili by jim drogy a vzali jim vše, čím živil rodinu. V současné době nic nemá.
7. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany proběhl dne 18. 7. 2019. Během něj žalobce uvedl, že před odchodem z vlasti žil ve vesnici S., asi 17 km od G., která se nachází na území, které je pod kontrolou centrální gruzínské vlády. Bydlel v malém domku po prarodičích, nyní tam stále žijí jeho rodiče. Na území Evropské unie má pouze sestru, která žije nelegálně v Řecku. V Gruzii mu vyhrožovaly soukromé osoby z blízkého okolí starosty G., proto se rozhodl opustit Gruzii. V roce 2015 se posunula hranice s Osetií a některé pozemky zůstaly na osetinské straně. Žalobce a další vlastníci pozemků proti tomu protestovali, proto jim bylo vyhrožováno a žalobce se rozhodl odjet s rodinou do Švédska, kde měl kamaráda. Po zamítnutí jeho žádosti o azyl ve Švédsku tam byl nelegálně, proto se dobrovolně vrátil do Gruzie. Jeho manželka a děti nyní žijí u jeho švagrové v T.. V dubnu 2019 opět odjel do Švédska, kde byl asi 2,5 měsíce. Vzhledem k tomu, že tam nemohl pracovat a nevěděl, že může znovu požádat o mezinárodní ochranu, rozhodl se odcestovat do České republiky, neboť se dozvěděl od známých, že zde může pracovat již po 6 měsících. Má zkušenost s prací ve stavebnictví, věří, že by se zde uplatnil. Vlast v roce 2019 opustil kvůli sledování a výhrůžkám. Do srpna 2017 bydleli s manželkou ve vesnici A., s posunem hranic Osetie se však jejich dům ocitl přímo na hranici. V domě již nyní nikdo nebydlí. Před odjezdem do Švédska v roce 2017 protestoval proti posouvání hranic. Bylo mu proto vyhrožováno jak Osetinci, tak politiky z G.. Ti na něj poslali své lidi, kteří ho zbili, když si stěžoval na úřadě. Incidentů bylo v letech 2015 do jeho odchodu do Švédska (2017) asi 10. Někdy ho zastavili na ulici, někdy přišli k němu domů. Také mu vyhrožovali, že mu podstrčí drogy a zavřou ho do vězení. Osobně tyto osoby neznal, ale věděl, že jsou od regionálních politiků z G.. Incidenty byly vždy reakce na nějakou

aktivitu protestujících, z toho usoudil, že jsou to jejich lidé. Po obsazení jejich domů v Osetii jim regionální politici nechtěli zajistit náhradní bydlení a sociální podporu, protože tu si nechávali pro sebe. Nechtěli, aby se o tom dozvěděla veřejnost, proto je tímto způsobem zastrašovali. V rámci protestů se obraceli na radní z G., ale nebyla jim poskytnuta žádná pomoc. Ve vesnici A. podávali písemné žádosti, které podepisovali obyvatelé vesnice a předávali je na radnici v G.. Takové oznámení podali několikrát, on osobně naposled na podzim 2017. Na nikoho jiného se neobrátil se žádostí o pomoc, podle žalobce to nemělo cenu, jsou to zloději. Na vládu v T. se neobrátili, neboť jim bylo vyhrožováno podstrčením drog či zbraní, dvěma jeho známým se to stalo. Proto protestů zanechali a žalobce raději odcestoval do Evropy. Osetinci mu vyhrožovali také. Před 10 lety prodával žalobce na trhu s rodiči ovoce a dotyčný jim ho chtěl ukrást. Když to žalobce zjistil, dotyčný mu sdělil, že ho zabije, řekl to také jeho rodičům. Jiné potíže s Osetinci neměl. Po návratu ze Švédska se raději skrýval u rodičů v S., kde neměl žádné problémy. Naposledy byl ve vesnici A. v srpnu 2017. Jeho problémy souvisí s jeho chováním před odchodem do Švédska a nezmizí. Ve Švédsku pobýval nelegálně, proto souhlasil s dobrovolným návratem. Svou rodinu zanechal v Gruzii, neboť by finančně nezvládl je živit ve Švédsku. Krom popsaného nikdy neměl jiné problémy ve vlasti. Jeho potíže nemá cenu řešit přestěhováním ve vlasti, politici z G. mají kontakty a našli by ho kdekoliv. A to i přes to, že naposledy protestoval v roce 2017, svůj nesouhlas s tehdejšími vývojem však zastává pořád, proto mu stále hrozí nebezpečí. Trestní oznámení by také nic nevyřešilo, naopak by udělali vše pro to, aby žalobce dostali do vězení, policie a politika je totiž jeden propletenec. Žalobce nebyl nikdy trestně stíhán. Při návratu do vlasti se obává vězení a toho, že by mu nějakým způsobem ublížili. Nezná podrobnosti jiných možností legalizace pobytu v České republice.

8. Součástí správního spisu je zpráva OAMP, Gruzie, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019 a dále Gruzie, Bezpečnost a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018.
9. Dne 25. 7. 2019 měl žalobce možnost seznámit se se shromážděnými podklady ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S podklady se nechtěl podrobněji seznámit, nechtěl navrhnout jejich doplnění a nechtěl uvést žádné další informace, které by žalovaný měl vzít v potaz.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek.

Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 4. 7. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení věci krajským soudem

13. Žalobce namítl, že žalovaný si pro posouzení jeho věci neshromáždil dostatek podkladů, které by byly aktuální a které by se týkaly konkrétně žalobcovy situace. Proto považuje za nesprávný závěr žalovaného, že se mu nepodařilo prokázat, že pro něj Gruzie není bezpečnou zemí. Domněnka bezpečnosti země je vyvratitelná.
14. Soud uvedené námitky posoudil a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Dle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.

16. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2). Definice tohoto pojmu je obsažena ve shora citovaném § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, neboť podstatou tohoto konceptu je, že se neposuzuje existence důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko to, zda daná země podmínky definice bezpečné země původu splňuje. Základem vnitrostátní

úpravy je procedurální směrnice.

17. Dle odst. 40 věty druhé odůvodnění procedurální směrnice pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. V souladu s odst. 46 odůvodnění procedurální směrnice mohou členské státy bezpečnost země posuzovat případ od případu nebo označit země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Dle čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice se hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, zakládá na řadě zdrojů informací, přičemž toto ustanovení dále příkladmo vyjmenovává některé tyto zdroje. V souladu s Přílohou I procedurální směrnice pak mají členské státy při určení bezpečných zemí původu hodnotit: rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují; dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení; dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy; systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod. V samotné procedurální směrnici se však upozorňuje na to, že hodnocení, z něhož označení země původu jako bezpečné vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými (odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).
18. Žalobce uvedl, že pro něj Gruzie není bezpečnou zemí původu. Česká republika využila možnosti neposuzovat bezpečnost země případ od případu, ale přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu. Ten obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 2 bodu 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Jelikož prováděcí vyhláška uvedenou zemi výslovně označuje za bezpečnou zemi původu, nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie jako země původu. Žalovaný (předkladatel vyhlášky) v odůvodnění návrhu vyhlášky konstatoval, že v uvedených zemích obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU nebo k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konkrétně Gruzie byla podle citovaného odůvodnění do vnitrostátního seznamu bezpečných zemí původu zařazena na základě zdrojů několika institucí a organizací, jako jsou Amnesty International, Evropská služba pro vnější činnost (EEAS), Evropská migrační síť (EMN), Freedom House, Ministerstvo zahraničních věcí USA, OSN a UNHCR. Dále odůvodnění návrhu vyhlášky mimo jiné obsahuje výčet základních smluv o lidských právech, jichž je Gruzie smluvní stranou, a základní charakteristiku země z hlediska lidských práv (včetně azylového systému a konstatování o nemožnosti uložení trestu smrti).
19. Žalobce v tomto ohledu namítl, že žalovaný vyšel pouze z jednoho zdroje, který nikterak nesouvisí s důvody pro podání žádosti, jež uvedl žalobce. Ze správního spisu plyne, že žalovaný vyšel z podkladu Informace OAMP Gruzie: hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav: duben 2019 ze dne 30. 4. 2019. Tento dokument vychází z dalších

hodnověrných podkladů, jako jsou zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, Výroční zpráva o dodržování lidských práv v roce 2018 – Gruzie ze dne 13. 3. 2019, zprávy Amnesty International, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, zprávy organizace Freedom House a dalších. Citovaná zpráva je „kompilátem“ těchto podkladů, které je možné považovat za objektivní ve vztahu k jakémukoliv žadateli o mezinárodní ochranu, tedy i ve vztahu k žalobci. Jedná se o nezávislé a veřejně uznávané zdroje, jejichž zprávy žalovaný nedezinterpretoval ve vztahu k osobě žalobce. Žalobci nelze přisvědčit, že by žalovaný vycházel z nedostatku zdrojů. Žalobce namítl, že zdroje jsou obecné a nelze z nich vyvodit jakýkoliv závěr ohledně konkrétně jeho potíží v zemi původu. Tomu také nelze přisvědčit. Právě z obecných informací obsažených ve zprávě lze dovodit, že žalobci by byla poskytnuta ochrana ze strany gruzínských orgánů, pokud by takovou pomoc vyhledal. Z podkladů plyne, že gruzínská ústava garantuje základní práva a svobody. Z podkladů také plyne, že Gruzie má jisté rezervy v dodržování specifických základních práv (např. ve vztahu k LGBT komunitě) a ve funkčnosti systému. Výslovně uvádí tyto rezervy, ale z podkladů v žádném případě nelze vyvodit nefunkčnost policie ve vztahu k poskytování ochrany „běžným“ občanům Gruzie. Naopak gruzínské státní orgány (v gesci prozápadní demokratické ústřední vlády) udržují kontrolu nad bezpečnostními složkami, tedy i policií. Tyto závěry na žalobcův případ dopadají, neboť z nich plyne, že se žalobce bezpečně mohl pokusit vyhledat pomoc v Gruzii. On tak však neučinil. Judikát NSS, na který odkázal, proto není aplikovatelný na jeho případ. Nelze tedy dospět k závěru, že gruzínské státní orgány mu nebyly schopny pomoci, což je jednou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (absence ochrany v zemi původu).

20. Soud dále uvádí, že bez ohledu na výše uvedené není vyloučeno, aby v řízení o udělení mezinárodní ochrany konkrétní žadatel (žalobce) prokázal opak, tedy že v jeho případě podmínky stanovené § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nejsou naplněny, a nelze tak stát jeho původu považovat za bezpečnou zemi původu, jak uvedl žalobce. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu existuje oprávnění žalovaného zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Pokud členský stát označí některou zemi za bezpečnou zemi původu, uplatní se vyvratitelná domněnka, že tato je pro daného žadatele o udělení mezinárodní ochrany bezpečná (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Je pak na žadateli (žalobci), aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze, tedy že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Pro takové prokázání musí předložit závažné důvody (srov. čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice), kterými zpochybní pro svůj konkrétní případ existenci jednotlivých charakteristik bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jen tak může dojít k vyvrácení uvedené domněnky, v důsledku čehož označení jeho země původu jako bezpečné pak již není směrodatné (srov. odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice). V případě žalobce by takovým důkazem bylo, pokud by se alespoň pokusil vyhledat pomoc státních orgánů Gruzie v souvislosti s protiprávním jednáním oblastních politiků v G.. On tak však neučinil. Jeho argument o bezpředmětnosti takového postupu vzhledem k propletenosti politiky a policie není dostatečně konkrétní, jde o nepodloženou spekulaci, pročez mu s ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit. Žalobce nenavrhл provést důkaz žádnou zprávou o zemi původu, z níž by bylo možné dovodit, že v jeho případě nebylo možné předpokládat, že by mu státní orgány poskytly efektivní pomoc.

21. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům. Tím se situace, kdy je aplikován koncept bezpečné země původu, liší od obecných pravidel řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je pak povinností žadatele nejen tvrdit azylově relevantní skutečnosti, ale zejména tato tvrzení prokázat (shodně rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení však žalobce nedostál. Žalobci se ve správním řízení ani v řízení před soudem nepodařilo prokázat, že by konkrétně pro něj nebyla Gruzie bezpečnou zemí, jak je uvedeno výše. Proto soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, které žalobce namítl. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce